

Xàfec d'estiu

Un relat de: [Montseblanc](#)

Les primeres gotes d'aigua començaren a caure desordenadament, aquí i allà, no gosant encara tocar la terra castigada per la calor i la pols de setmanes sense pluja. Un llampec, blanc, llarg i turmentat, esquerdà la tarda i després les gotes s'ajuntaren per vèncer la seva recança i caigueren en massa, una galleda enorme abocant el seu contingut sobre la carretera, els marges i l'herba resseca i plena de deixalles. El tro, únic, potent, ensordidor, acabà de fer miques el silenci de minuts abans. Petits rierols arrencaren a córrer torrent avall, ajuntant-se joiosament els uns amb els altres, sota el soroll opressiu i intens del xàfec d'estiu.

La Marta s'ho mirava immòbil des de dins del cotxe, sense gosar moure ni les parpelles. Tenia el cap recolzat contra el cinturó de seguretat i l'aigua entrava xafardera per la finestra, el vidre s'havia esmicolat en mil ganivets transparents que de ben segur li havien fet petites ferides als braços i a la cara, però de moment no gosava comprovar-ho. Les llàgrimes li lliscaven calentes per les galtes, la pluja no donava l'abast a esborrar-les.

El motor s'havia parat en una de les múltiples voltes de campana que havia donat el cotxe. Trigarien a veure'ls. Havien anat a parar quasi al fons del barranc, a punt de donar una altra volta.

Al seu costat, el Jaume no es movia, estava mort, n'estava segura, encara que no ho hagués mirat, ho sabia. L'únic home que havia estimat durant els seus trenta-cinc anys de vida era mort al seu costat, i ella plorava, i a fora plovia, i mentre l'aigua ballava i s'endua la pols i la brutícia, l'ànima se li alleujava i un somriure començava a trencar la immobilitat del seu cos.

“Pobre Jaume, ell que conduïa amb tanta cura, amb la seva tranquil·litat, no corria mai...”

S'havien conegut feia deu anys i la Marta l'havia estimat a l'acte. Havia festejat amb dos nois abans d'ell, però el cas del Jaume era diferent. El seu cos, les seves paraules, la manera de caminar, els seus silencis... La van fer seva amb un seguit de petits nusos que de seguida li van envoltar el cor.

Recordava les tardes d'estiu dels primers anys de sortir junts. El Jaume vivia sol a la casa que havia heretat dels seus pares, al carrer major del poble. En sortir de la feina, la Marta hi anava gairebé cada dia, cap a les tres de la tarda. Un sol calent i enganxós esmorteïa les seves passes quan pujava la pendent. La petita ombra del seu cos prim i esvelt era la única companyia al carrer a aquella hora. A l'aire surava el rastre de sofregits, de verdura bullida, de dinars quotidians. Ella tocava el timbre esbufegant, per la pujada, per la xafogor, per l'amor i el desig que li feien tremolar el cos de felicitat.

El Jaume treballava de nit, quan ella arribava s'acabava de llevar i estava preparant l'àpat. Menjaven tot, el que hi havia al plat i les paraules que no deien, mirant com la llum reescalfada que entrava per la finestra es glaçava damunt el marbre de la cuina.

Després seien una estona al sofà del menjador i posaven una mica la tele. Ella s'adormia amb el cap repenjat al seu pit. Sentint la seva olor encara de son, del gel de la dutxa, de la taronja de les postres.

Quan ella es despertava, ell se l'endua al llit i feien l'amor lentament. Hi feia molta calor al dormitori. A través de la persiana que ella havia abaixat deixant els foradets oberts per a que corregués l'aire, entraven petits cercles de llum que alleopardaven les seves pells. Després ell es tornava a adormir i la Marta aprofitava per a observar aquell cos estimat amb tranquil·litat, sense la urgència d'abans. Encara amb la respiració accelerada, s'acostava més a ell i s'ennuegava de la seva fragància, li passava lentament els llavis pel clatell mullat, punxant-se amb els cabells curts i negres. Podia sentir la sang jove i viva que hi havia sota la pell, la tarda d'estiu líquida al plec del coll.

Inexorablement, les clapes daurades s'anaven arrossegant lentament des dels seus cossos cap al llençol i d'allà al terra. Es feia tard. Als voltants de les vuit del vespre la Marta se n'anava a casa. El carrer era llavors ple de vida, tothom sortia a esperar la fresca de la nit, la llum encara romancejava als pisos alts, però a les voreres l'ombra ja començava a desfer el que el sol havia teixit durant hores. Ella saludava els coneguts i caminava amb un somriure als llavis pensant en l'endemà. No parlaven gaire amb el Jaume. No feien plans. Però estaven bé l'un al costat de l'altre.

Els anys van anar passant, les dues germanes petites de la Marta es van casar. “I tu, Marta?”, preguntaven les veïnes.

També veia l'interrogant als ulls dels seus pares i llavors ella també s'ho preguntà. Aquells primers estius de llum i sexe havien donat pas a caps de setmana rutinaris. Al Jaume li canviaren el torn, ja no tenia les tardes lliures, i la Marta va pensar que potser era el moment de viure junts, de tenir fills...

Però el Jaume ja estava bé com estava. La tarda de l'accident, mentre tornaven de la platja, ella va treure el tema una vegada més:

—Si estem bé junts, per què no ens casem? O vivim junts? És que no m'estimes?

Aprofitant una llarga recta, ell la mirà llargament, amb aquells ulls negres tranquils i desafiants, una mà al volant i l'altre braç repenjat a la finestreta, tenia la cara cremada pel sol i feia olor de crema protectora. La veu però li tremolava una mica quan va parlar:

—Mira, Marta. Ja fa dies que t'ho volia dir... És que no trobava el moment. De fet quan abans t'ho digui millor, Marta... Crec que ja no t'estimo... No ho sé. Tant em fa si et veig o no. Crec que això nostre s'ha acabat. No vull discutir amb tu cada cop que ens veiem. Al principi va estar bé però ara... Deixem-ho córrer...

I el negre dels seus ulls va tornar al gris de la carretera, mentre per la Marta tot era llum encegadora. Feia estona que no l'escoltava. Quan ell havia dit "ja no t'estimo" quelcom s'havia desconnectat dins d'ella. Un remolí de sensacions, rialles, estius, penombres i persianes mig abaixades, havia començat a girar cada vegada més vertiginosament en algun lloc indefinit entre el seu estómac i el cervell; cada cop arrossegant més records, més moments compartits, més converses no iniciades; cercles de llum que giraven al voltant dels seus cossos, clapejant-los de present que esdevenia passat en mil·lèsimes de segon. La Marta s'ofegava, volia cridar, volia plorar.

¡Un moment! NO, no volia cridar. NO, no volia que ELL la veiés plorar. Estaven al començament de la corba quan ella va agafar el volant i el va girar amb força. Ell va cridar el seu nom, ella només volia escapar del remolí que girava i girava intentant engolir-la...

Finalment la Marta es mogué i veié que ell tenia el cap girat cap a la finestreta del conductor. Es deslliurà del cinturó de seguretat i per última vegada li besà el clatell. Encara era tebi però els seus llavis no van percebre-hi la vida, la sal del bany al mar el feia aspre fins que els seus llavis relliscaren amb la sang espessa...

A poc a poc les gotes abandonaren el xàfec i el deixaren caure, estabornit, sobre els matolls revifats.

"Diran que amb la pluja el cotxe ha patinat i ens hem sortit de la carretera", es digué la Marta.

Un tímid raig de sol s'obrí pas entre els núvols, apartant-los a esquerra i a dreta, assecà primer les fulles més altes d'una alzina jove que hi havia a l'altre cantó del barranc, després va fer camí ràpidament, per l'herba, per sobre de l'aigua marró del rec que encara corria bojament, per la porta del cotxe, per la cara de la Marta, il·luminant el seu somriure vermell mentre, un rere l'altre, mil nusos es desfeien al seu cor, que bategà lliure com feia molt que no ho feia.